

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ ΤΟΥ ΛΕΙΨΑΝΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΑΒΒΑ ΤΟΥ ΗΓΙΑΣΜΕΝΟΥ

Τήν νύκτα τῆς Πέμπτης πρὸς Παρασκευήν, 12^{ης} πρὸς 13^{ην}/25^{ης} πρὸς 26^{ην} μηνός Ὀκτωβρίου 2018, ἐωρτάσθη ἡ μνήμη τῆς ἐπανακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου ἐκ Βενετίας πρὸς Ἱεροσόλυμα τό ἔτος 1965.

Τῆς ὁλονυκτίου πανηγύρεως ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ γεγονότος τούτου διὰ πρώτην μάλιστα φοράν μετὰ τὴν μετάθεσιν τοῦ σκηνώματος τοῦ ὁσίου Σάββα ἐκ τῆς παλαιᾶς λάρνακος εἰς τὴν νέαν, τῇ πρωτοβουλίᾳ καὶ ἐπιμελείᾳ τοῦ Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Νικολάου καὶ τῶν συνεργατῶν αὐτοῦ, προεξῆρξεν ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Πέλλης κ. Φιλουμένου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ καὶ Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων καὶ Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων καὶ τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου, ψαλλόντων τοῦ Πρωτοψάλτου κ. Κωνσταντίνου Σπυροπούλου καὶ Ἀγιοσαββιτῶν Πατέρων δεξιὰ ἑλληνιστί καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Φιλοθέου μετὰ τῆς Ἀραβοφώνου χορωδίας αὐτοῦ ἀριστερά ἀραβιστί καὶ μετεχόντων τῶν Ἀγιοσαββιτῶν Πατέρων καὶ εὐλαβῶν ὀρθοδόξων πιστῶν ἐκ διαφόρων χωρῶν καὶ ἐκ τοῦ χωρίου τῶν Ποιμένων, τῆς Βηθλεέμ καὶ τῆς Μπετζάλλας.

Πρὸς τὴν εὐσεβῇ πανηγυρικὴν ὁμήγυριν ταύτην ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί:

«Πολλαί αἱ θλίψεις τῶν δικαίων καὶ ἐκ πασῶν αὐτῶν ρύσεται αὐτούς ὁ Κύριος· φυλάσσει Κύριος πάντα τὰ ὅσα αὐτῶν, ἐν ἐξ αὐτῶν οὐ συντριβήσεται», (Ψαλμ. 33, 20-21) ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Ἀγαπητοὶ ἅγιοι Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ δίκαιος τοῦ Κυρίου Σάββας ὁ ἡγιασμένος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ θαυμαστῇ Αὐτοῦ Λαύρᾳ, ἵνα δοξολογικῶς καὶ εὐχαριστιακῶς ἐορτάσωμεν τὴν ἐκ τῆς Ἑσπερίας ἐπανακομιδὴν τοῦ ἱεροῦ καὶ ἀφθάρτου αὐτοῦ ὁλοσώμου λειψάνου ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ ἐφ' ἐνός· καὶ νὰ χαιρετίσωμεν ἀφ' ἐτέρου τὴν πρό τινος χρόνου μετάθεσιν τοῦ σκηνώματος αὐτοῦ ἐν τῇ περιτέχνῳ νέᾳ καὶ ἀργυρᾷ λάρνακι αὐτοῦ.

Μεγάλα ὄντως ἀγαπητοὶ μου καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος, δίκαιαι καὶ ἀληθιναί αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ, τοῦ Βασιλέως τῶν Ἐθνῶν (Ἀποκ. Ἰωάν. 15,3), ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἐν τῇ Ἀποκαλύψει αὐτοῦ.

Ἐπ' αὐτῶν ἀκριβῶς τῶν δικαίων καὶ ἀληθινῶν ὁδῶν τοῦ Κυρίου ἐβάδισεν ὁ Πατὴρ ἡμῶν Ὁσίου Σάββας, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος ἐρρύσατο ἐκ τῶν πολλῶν θλίψεων καὶ δοκιμασιῶν αὐτοῦ. «Ὁ Θεὸς ἐπέιρασεν αὐτούς (τούς δικαίους) καὶ εὗρεν αὐτούς

ἀξιους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσόν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς καί ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς», (Σοφ. Σολομ. 3, 5-6) λέγει ἡ Σοφία τοῦ Σολομώντος. Ὁ δέ Ἀπόστολος Πέτρος, ἀναφερόμενος εἰς τήν δοκιμασίαν τῆς πίστεως εἰς Χριστόν λέγει: «εἰ δέον ἐστί, λυπηθέντες ἐν ποικίλοις πειρασμοῖς, ἵνα τό δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως πολυτιμότερον χρυσίου τοῦ ἀπολλυμένου διὰ πυρός δέ δοκιμαζομένου, εὗρεθῇ εἰς ἔπαινον καί τιμὴν καί δόξαν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Α΄ Πέτρου 1,7).

Ὁ Πατήρ ἡμῶν Σάββας ἐγένετο δεκτός παρὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν «ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας», , δηλονότι ὡς ὀλοκαύτωμα θῦμα, τό ὁποῖον καταναλίσκεται ὅλον εἰς τό θυσιαστήριον καί προσφέρονται τῷ Θεῷ ὡς ὁσμή εὐωδίας αἱ πολλάί δοκιμασίαι τοῦ θυσιαζομένου πιστοῦ. Ἐπί πλέον δέ ἡ διὰ πυρός δοκιμαζομένη πίστις τῶν δικαίων εὗρεθῇ πρός ἔπαινον καί τιμὴν καί δόξαν κατὰ τήν ἡμέραν τῆς κρίσεως, ὅταν θά φανεωθῇ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ὡς ἔνδοξος κριτής.

Ἡ ἀλήθεια τῶν ἀγιογραφικῶν τούτων λόγων ἐπιβεβαιοῦται καί μετὰ παρρησίας καταγγέλλεται καί ψηλαφητί μαρτυρεῖται διὰ τοῦ πρό ὀφθαλμῶν ἡμῶν κειμένου ἀφθάρτου καί εὐωδιάζοντος λειψάνου τοῦ ὁσίου καί θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Σάββα του ἡγιασμένου. Αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων ἡμῶν αὕτη ἡ πίστις τῆς Ἐκκλησίας, αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Τό θεμέλιον τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας ἀγαπητοί μου, εἶναι ὁ Χριστός, οἱ δέ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας εἶναι οἱ ἐκλεκτοί καί ἡγαπημένοι τοῦ Θεοῦ, ὡς κηρύττει ὁ Θεῖος Παῦλος (Κολ. 3,12).

Εἰς τοῦτο καί ἡμεῖς καλούμεθα διὰ τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα, ἵνα μέτοχοι γενώμεθα τῆς δικαιοσύνης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί μιμηταί τῶν δικαίων καί ἀγίων Αὐτοῦ, ᾧ ἡ δόξα, τό κράτος καί τό ἔλεος Αὐτοῦ εἰς αἰῶνας αἰώνων. Ἀμήν».

Μετά τήν ἀγρυπνίαν, περί τάς αὐγάς τῆς ἡμέρας, παρετέθη κέρασμα μετὰ κολλύβων εἰς τόν Νάρθηκα καί μετ' αὐτό παρετέθη τράπεζα.

Ἀναχωρήσας ὁ Μακαριώτατος, διῆλθε διὰ προσκύνησιν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας